

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ข้ามเมฆา • กฤษณา อโศกสิน

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กฤษณา อโศกสิน.

ข้ามเมฆา.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๔๒๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-627-5

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ในจำนวนนวนิยายนับร้อยเรื่อง โดยนามปากกา ‘กฤษณา อโศกสิน’ และภายใต้นามปากกาอื่นที่จำเพาะเจาะจงใช้กับนวนิยายต่างแนวของท่านนั้น ได้มีผู้นิยมชมชอบ หลงรัก และหลงใหลเรื่องราวจนประทับใจจดจำเป็นจำนวนมาก ซ้ำถูกย้าความประทับใจนั้นด้วยมีผู้นำบทประพันธ์มาเติมต่อจินตนาการให้กลายเป็นบทละคร รวมถึงสร้างเป็นภาพยนตร์อีกมากมายหลายครั้ง จนเป็นที่กังขาของนักอ่านว่า เขียนนับเนื่องมายาวนานขนาดนี้แล้ว ท่านไม่หมดแรงบันดาลใจบ้างหรือไม่

ผู้ติดตามงานของ ‘กฤษณา อโศกสิน’ มาโดยตลอด ย่อมทราบดีว่า ‘ยังไม่หมด’ หรืออย่างน้อย ‘ก็ไม่หมด’ ในขณะนี้ ทั้งยังประจักษ์ด้วยว่า นามปากกานี้มีแต่จะสร้างแนวทางใหม่ๆ ดังที่กล่าวว่า ‘แปลกรสเปลี่ยนบรรยากาศ’ ไม่เป็นดังเช่นผู้อ่านคุ้นเคย...กันมายาวนาน

‘ข้ามเมฆา’ เป็นรสนิยมที่เติมสูตรแห่งรสชาติที่เปลี่ยนไป คือ...เขยิบลึกเข้าไปในวิถีชีวิตของคนกลุ่มหนึ่ง หมายเอาว่า ผู้ใดที่ไม่มีสติปัญญาเป็นอาวุธแล้ว ย่อมง่ายเหลือเกินที่จะพลาดผิดชีวิตต่ำอยู่ในวงล้อมแห่งอบายมุขโดยลัดนิ้วมือ

สัมผัสแห่งมุมมองของ ‘ข้ามเมฆา’ นี้ ราวได้ก้าวผ่านเข้าไปในประตูของกาลิโน ที่คอยอ้าแขนโอบรับผู้ล้าสุงอยู่กับการพนัน ได้พบนักพนันเขียนพนัน รู้จักผู้ที่เรียกว่า ‘จิ้งเก็ด’ อย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อน ทั้งในการที่จะเลือกเล่น สนามทราย หรือสนามวีไอพี รู้ว่ามีสังคมชนิดนี้อยู่ในโลกอันไร้เดือนไร้ตะวัน แต่มีสีสนัแห่งความตื่นเต้นในวันเวลาโดยไม่รู้คุณค่าชีวิตว่าเป็นเช่นไร

ผู้คนใน 'ข้ามเมฆา' ล้วนห่างคุณธรรม ขาดความรู้คิดที่จะหาสิ่งใด
แก้กฏลดตน ฉะนั้นเมื่อพยายามกระโจนตัวขึ้นสู่หมู่เมฆบนสวรรค์ชั้นฟ้า แม้
หาญกล้าอย่างไรก็ยิ่งยากยิ่งที่จะดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีความสุข
เมื่อตัวละครมุ่งหวังจะข้าม ผู้อ่านก็ค่อยๆ ก้าวตามนักเขียนไป...ทีละนิด
ทีละน้อย...อย่างเข้าใจ ยอมรับ และสนใจไปตรงจุดจบพร้อมๆ กัน

จากใจผู้เขียน

กฤษณา อโศกสิน

แนวเรื่องทำนอง ‘ข้ามเมฆา’ ที่อยู่ในมือของท่านขณะนี้ เป็นกระบวนการตัวหนังสือที่อาจจะแปลกรสเปลี่ยนบรรยากาศค่อนข้างมากสำหรับนักอ่าน ผู้คุ้นเคยเฉพาะชีวิตโดยทั่วไปดังเช่นชีวิตในครอบครัว ในสังคมหรือในความรักใคร่ที่แลเห็นอยู่ทั้งใกล้และไกล

เนื่องด้วยแทบทุกบทตอนนับแต่บรรทัดแรกเป็นต้นไป ข้าพเจ้าได้รื้ออ่านพาดมองท่านไปสู่การปั้นแต่งที่ตนเองไม่เคยแสดงฝีมือมาก่อน ใจจึงรอนๆอยู่เหมือนกันว่าทุกตัวอักษรในเรื่องนี้ จะมีเกียรติได้อิงแอบแนบสนิทกับความชื่นชมของทุกท่านหรือไม่ แม้มีอยู่เรื่องหนึ่งชื่อ ‘เวียงระกำ’ อันว่าด้วยลูกผู้ติดการพนัน ก็ไม่ถึงกับล้วงลึกมากมาย รวมทั้งไม่ประจักษ์แม้กระทั่งละอៃของกาลสิน

แต่นวนิยายเรื่องนี้แทบจะกล่าวได้ว่าเกือบทุกหน้ากระดาษ มีขั้นตอนของการพินิจและธุรกิจที่ไม่เปิดเผยแอบแฝง บางบทบาทแสดงได้ แต่บางรูปร่างและชื่อนามจำเป็นต้องทำให้เลือนจางไป ด้วยนักเขียนต้องซ่อนไว้อย่างมิดชิดเพื่อความมีชีวิตสืบไปของตนเอง

แม้กระนั้น ข้าพเจ้าก็บรรเลงทุกตัวอักษรและตัวตนคนสี่เทาอย่างไม่เข้าใครออกใคร อย่างสนุกสุขใจที่ได้ทำ อย่างล้ำเข้าไปลึกในจิตวิญญาณของพวกเขาที่บางรายมีทั้งด้านมืดและสว่าง

แม้ส่วนใหญ่จะมีผีร้ายไม่ปรากฏชนิดแฝงร่างอยู่

ลำบากใจเพียงไร ท่านผู้อ่านคงมีอรรถารรถภาพได้ กว่าข้าพเจ้าจะชะลอเรือใหญ่ขนหนักพินิจมาเทียบท่าแห่งความปรารถนาที่สุดในที่สุด เนื่องด้วยตัวละครเอกจุดรั้งตัวเขาไว้ได้ในนาที่สุดท้ายของความเป็นหนึ่งมนุษย์แห่งโลกนี้

ขอบคุณ ‘ศาลาอาณัติพิรุณและประพจน์มิชขอบกลาง’ ที่เปิดขึ้นทันเวลา ทันให้ข้าพเจ้าพาดจายเลี้ยวขึ้นสู่ท่า ‘กฎแห่งกรรม’

ข้ามเมฆา

กฤษณา อโศกสิน

สีทับทิมไม่เคยคิดไม่เคยฝันมาก่อนเลยว่า ด้วยความทะเยอทะยาน ๓ อย่างที่ตั้งไว้นับแต่เริ่มรุ่นเป็นต้นมา จะชักพาตนเองมานั่งลอยหน้าเคียงคู่อยู่กับชายผู้หนึ่งซึ่งวันทั้งวันไม่ยอมทำมาหากิน นอกจากพาหล่อนลอยชายไปมา ที่ที่แะมากที่สุดคือบ่อนการพนัน

เนื่องด้วยเป็นผู้กว้างขวางในเมืองนี้ มีบิดาเป็นนักการเมืองท้องถิ่น นอกจากกินเงินเดือนจากตำแหน่งที่ถ้าเทียบกับรายได้อันมากมี จากการเป็นประธานกรรมการ เป็นหุ้นส่วนทั้งใหญ่และน้อยด้วยกิจการอันบุคคลอื่นก่อตั้งขึ้นเป็นบริษัทอุตสาหกรรม ตลอดจนหุ้นลมและเปอร์เซ็นต์ที่ได้ทั้งตามน้ำและทวนน้ำย่อมถือว่าเงินเดือนประจำนั้นเป็นเพียงแค่เศษเงิน

อาหารทั้งกลางวัน คำ จนอาจถึงตึก มิว่าสีทับทิมนี้ก็อยากกินประเภทใดก็ดูเหมือนจานพิเศษจะลอยมาวางตรงหน้าทันใจนี้ทุกเวลาเวลาที่ จนมแม่แต่ ‘พี่แล่น’ ลูกผู้พี่ที่เรโซจ้างมาเป็นสารถึก็ส่ายหน้าบอกว่าไม่เคยพบเคยเห็น

‘สีจะได้สบายใจใจ พี่รกับแม่จะได้ไม่คิดว่าพี่พาสร้อนไปไหน’

เจ้าตัวว่าพลางลูบผมยาวสยาย ทำท่าเป็นพี่ชายใหญ่ผู้คุ้มครองสีทับทิม ‘อีกอย่าง พี่จะได้จ้างลูกมือแค่คนเดียวคืออวิง จ้างทั้งสองผิวเมย์ก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายหนักมากไปจริงไหม’

สีทับทิมเห็นว่าจริงตามนั้น เนื่องด้วยพี่แล่นเป็นลูกผู้พี่ที่แม่ของหล่อนเลี้ยงดูมาตั้งแต่เขายังแบเบาะ เพราะพี่สาวแท้ๆ แม่พี่แล่นตายทันทีที่พี่แล่นหลุดจากครรภ์ พี่แล่นเองก็ตัวเล็ก ‘เท่าฝาขามโคม’ แม่หล่อนมักจะเล่าให้ใครต่อใครฟัง ‘เพิ่งมาโตตอนวัยรุ่น’

ดังนั้น พี่แล่นจึงเปรียบเสมือนพี่แท้ๆ ของบุษรีและสีทับทิม ไปไหนมาไหนเขาจะคอยเป็นผู้คุ้มกัน เนื่องด้วยร่างกายของเขานั้นสูงใหญ่ ผิวคล้ำ เมื่อสวมแว่นดำเข้าไปแล้ว นักเลงก็นักเลงเถอะนะ ไม่มีใครกล้าเล่นด้วย

ถึงเดี๋ยวนี้ หล่อนก็ยังแทนตัวเองว่า ‘หนู’

ราวกับเรโซรูใจ แม้หล่อนจะไม่ปริปาก ทันทึที่นายจรคนขับรถเก่า ต้องเข้ากรุงเทพฯ ไปคอยรับส่งคุณยายของเขาเข้าออกโรงพยาบาล หนุ่ม หล่อพอรวยก็เลยทาบตามให้สีทับทิมพาพี่เล่นมาขับแทน

หล่อนจึงแสร้งจะดีใจ จึงจะอ้อนบอกเขา

‘สีก็เลยอยากได้ที่เล่นไว้กับเราไม่เอาจ้ออีกแล้ว จะได้ไหมละ พี่เร’

‘โอ้เอ๊ย...ทำมัยจะไม่ได้’ เรโซทอดเสียงอย่างตามใจ

ครั้นแล้วพรุ่งนี้ก็จะถึงวันเดินทางไปสนามบิณสูวรรณภูมิ...ไปขึ้นเครื่องบิน ไปสิงคโปร์ เพื่อจะลงเรือเดินสมุทรหรือเรือสำราญโดยเจ้ามือซื้อบัตรโดยสาร ทั้งเครื่องบินและเรือใหญ่ให้พี่เล่นไปด้วย ติดตามไปดูแลแกมคุ้มกัน

เรโซจึงคึกคักทีเดียว

ครีกครั้นก็เพราะจะได้ไปเข้าห้องกาสิโนบนเรือนั้น

“อาซอเขาจะไปรออยู่สิงคโปร์” อาซอก็คือผู้อุปถัมภ์รายการคนนั้น

สีทับทิมเคยรู้จักอาซอมาก่อนตอนไปเข้าบ่อนที่ชายแดนไทย-พม่า และ ชายแดนไทย-กัมพูชา

หล่อนจึงได้แต่ฟังเขาเงิบๆ

เรโซมักจะนั่งด้านหลังคู่กับสีทับทิม ไม่ขึ้นไปนั่งคู่กับพี่เล่น เพราะ บนเบาะหลังนี้ เขาจะจับหล่อนจับมือหรือลูบคลำยามเมื่อเขาเกิดอารมณ์ขึ้นมา ก็ชอบที่จะทำได้ ทั้งๆ เขากับสีทับทิมก็ได้เสียกันไม่รู้กี่หนก็ครั้งมาแล้ว โดยทั้งนางสนิทและบุษริมิ่ววงรู้ เนื่องด้วยวันไหนเขาอยากได้หล่อน ก็ขับรถเองพาสีทับทิมไปแวะตามโรงแรมข้างทาง

เดี๋ยวนี้ ‘โรงแรมรายวัน’ ผุดขึ้นราวดอกเห็ด จะเลือกเอา ‘เกรด’ ไหน ก็ยอมได้ ทั้งต่ำสุดมีแค่เตียงกับห้องน้ำ หรือแพงสุดมีอ่างจากุซซี่ให้ตีฟอง คะนองคลื่น แหวกว่ายถูซึ่โคลด้วยกันก็หาไม่ยาก

แต่วันเวลาก็ล่องไป

หล่อนเสียตัวให้เรโซตั้งแต่เพิ่งจบวช. ใหม่ๆ ได้ปีเดียว สีทับทิมเรียน บัญชี เนื่องด้วยบุษริขอให้น้องมาช่วยคุมเงินทองให้ร้านเครื่องประดับที่ตนเอง

ตั้งชั้นแบบ 'ซื้อมาขายไป' จึงไม่ต้องลงทุนกระไรนัก นอกจากเสียค่าเช่าร้าน ค่าจ้างผู้ช่วยซึ่งแต่แรกก็มีเพียงสองคน คือวิงภรรยาพี่แฉ่น กับสีทับทิมอีกคนหนึ่ง

ครั้นหล่อนขอย้ายค่ายมาอยู่ในตำแหน่งขวัญใจคนรักบ่อน...เขาจึงพา ร่อนตามลมไปที่โน่นที่นี้ กินอาหารถูกปากนอนถูกเตียง เคียงข้างกันไปลุย ขายแดนทั้งสองด้าน หล่อนจึงคล้ายทั้งร้านพี่ไว้กับวิงผู้ทำงานตัวเป็นเกลียว เพราะบุษรีกับสามีและลูกเล็กๆ อยู่ชั้นบน เมื่อปิดร้านแล้วก็เหมือนต่างคน ต่างอยู่ วิงคอยดูแลชั้นล่างที่พอเล็กร้านก็ต้องช่วยเก็บของเข้าเซฟที่อยู่ชั้นบน โชคดีที่คนทั้งคู่ไม่มีลูก พี่แฉ่นจึงมีเวลาไปกับหล่อน วิงมีเวลาเต็มวัน บางที่เต็มคืน จัดการเอกสารและบัญชี ใฝ่ร้าน ขายของแทนบุษรีเป็นบางครั้งว่าที่เจ้าตัวติดธุระสารพัด รวมทั้งไปเสริมสวย ซั้อเสื้อผ้า

ฝ่ายนางสนิทแม่ของหล่อน ก็ไม่ยอมเลิกค้าขาย เนื่องด้วยตลาดกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

'ตลาดติดเมื่อไหร่ เครื่องฉันก็ติดเมื่อนั้น' นางบอกใครๆ 'ขึ้นไม่มีตลาดก็ไม่รู้จะอยู่ได้ยังไง'

สีทับทิมจึงเข้าใจคำว่า 'ติด' ตั้งแต่พ้นชีวิตนักเรียนมาใหม่ๆ เนื่องด้วยชายที่แต่แรกหล่อนนึกว่าเขาหล่นลงมาจากสวรรค์ เพราะทั้งหล่อทั้งรวยทั้งไม่ซี้ไม่โห แต่เพียงไม่นานจึงรู้ว่าเขาทั้งเจ้าชู้ ทั้งชอบเที่ยว และติดการพนัน เป็นชีวิตจิตใจ นอนตื่นสาย ใครต่อใครเขาตั้งบริษัทขึ้นมาแข่งขันฟันพาดกันไม่รู้เท่าไร แต่ลูกชายนายชั้นยังไม่ตื่น

"พี่แฉ่นอย่าลืมนะ พรุ่งนี้ออกตีสี่เลยนะ"

สีทับทิมฟังเรโซ่สังเจียบๆ เหมือนเมื่อครู่...ไอสี่...บางคราวหล่อนก็รู้สึกขึ้นมาเหมือนกันเมื่อถามตนเองว่า

แก่นสารของชีวิตคืออะไร อยู่ตรงไหน

แล้วนี่เราจะต้องระเห่ร่อนไปแะตามบ่อนการพนันกับเขาต่อไปอีกนานเท่าไร เมื่อไรจะเลิกเสียที ไ้ธุรกิจบนกระดาดสี่เหลี่ยมสีแดง-ดำที่ทำให้คนหมดตัวนี่นะ

“สีทำไมไม่คอยจะตื่นตื่นเลยล่ะ จะได้ไปลงเรือสำราญทั้งที” เรโซทาม พลังจับมือหล่อนไว้ “สีเองก็ไม่เคยไป แล้วทำไมไม่เห็นคึกคักซักเท่าไร”

เขาเพิ่งพาหล่อนไปแวะห้างสรรพสินค้าซื้อของใช้ที่สีมีซื้ออีกสองสาม อย่าง ทั้งๆ ที่เขาออกเงินให้ทุกครั้ง หล่อนก็ยังคงเหงาอีกแหละหรือ

แน่นอน สีทับทิมตอบตัวเองได้เต็มที่ว่า ปีนี้หล่อนเริ่มเหงา

คบกับเรโซมามาได้สองปี ตั้งแต่อายุยี่สิบเศษๆ จนเดี๋ยวนี้ใกล้จะเต็ม ยี่สิบสาม ทั้งนายชั้นและนางสุหร่าย พ่อกับแม่ของเขาไม่ชอบหล่อน เนื่อง ด้วยเห็นว่าไม่คู่ควร มิหนำซ้ำยังโทษหล่อนว่าดีแต่ชวนลูกชายนางไปเข้าบ่อน เสี่ยงกล่าวหาจึงลอยตามลมมาถึงหู

‘หน้าตา ก็ดูได้เท่านั้น ใช้จะสวยสะซึกเท่าไร รูปร่างดีหน่อย...ไม่เข้าใจ เหมือนกันว่าทำไมไม่เจ้าเรจึงได้ติดแม่คนนี้...คงกันมาสองปีแล้วนะ...’

นางสุหร่ายไม่เข้าใจ แต่เรโซและคนทั้งหลายที่ใกล้ชิดสนิทกับสีทับทิม ต่างก็เข้าใจดี

‘ตั้งแต่คบใครต่อใครมาหลายคน ไม่มีใครมีเสน่ห์เหมือนสี’ เขาเคย พึมพำยามเคล้าเคลียกันสองคนในที่ลับ

สีทับทิมก็จับใจในตัวเขาเช่นกัน พร้อมกับมั่นใจในตนเอง ใน ‘เสน่ห์’ ที่ธรรมชาติให้มากกับกาย วาจา และน้ำใจ

เขา ‘ให้’ หล่อนเพียงไหน หล่อนก็ตั้งใจให้เขาเท่าที่จะเป็นไปได้

แต่ถึงอย่างไร สีทับทิมก็ยังคงบอกตัวเองบ่อยๆ ว่าเหงา

ความรู้สึกซึ่มเศร้ายิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวขณะที่ถามตนเอง...เราเคย หวาดใหว่ว่าคงไม่ได้พบชายรวยแล้วกระมังในชาตินี้...นี่ก็พบแล้วอย่างไรละ...

รอยด้วยหล่อด้วย มิหนำซ้ำยังพะเน้าพะนออรับส่งประหนึ่งว่าใจตรงกัน

ก็นั่นนะซี แล้วเหตุไฉนจึงคล้ายกับว่าอยากจะลาจากเสียเดี๋ยวนี้

นั่นก็เนื่องด้วยเขารักบ่อนเป็นชีวิต ไม่มีงานการทำให้เป็นหลักแหล่ง แม้บิดาของเขาเคยฝากเข้าทำงานกับบริษัทอุตสาหกรรมป่าบ่อ ในตำแหน่ง ที่พอตัว เขาทำได้ไม่ถึงเจ็ดวัน ก็ตบเท้าออกมา ครั้นหันไปเข้าหุ้กับธุรกิจ ร้านอาหารที่นับว่าเด่นดังอยู่ในเมือง ก็กลับต้องเคืองชุ่นกับลูกชายเจ้าของ

ร้าน ถอนหุ่นออกมาอีกตามเคย

นั่นก็เนื่องจากหนักไม่เอาเบาไม่สู้ ไม่เหมือนหล่อน

สี่ทับทิมมีพ่อแม่เป็นแค่พ่อค้าแม่ค้าขายของที่พ่อใจขายอยู่ในตลาด พ่อหนึ่งแผง แม่อีกแผงหนึ่ง พ่อขายปลาเค็ม แม่ขายพริก-กะปิ หอม กระเทียม ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด และผักต่างๆ มีลูกหกคน ชายสี่หญิงสอง ก้มหน้าก้มตาประดับประดาชีวิต เลี้ยงลูกทั้งหกตลอดมาอย่างไม่สะทกสะเทือน คำเตือนจากพ่อและแม่มีอยู่อย่างเดียวที่สี่ทับทิมได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่จำความได้

‘ถ้ารักจะขาย ต้องขายของดี ของเสียของปลอมไม่เอามาขายเด็ดขาด’
พ่อกับแม่จึงเป็นพ่อค้าแม่ค้าผู้ไม่ ‘ดัม’ ลูกค้า

ปลาเค็มร้านนายเล่มจึงมีผู้อุดหนุนคับคั่ง ต่างก็เป็นเจ้าประจำของเขา จนข่าวปลาเค็มดีมีชื่อเสียงไปถึงกรุงเทพฯ ขณะที่นางสนธิผู้พิสมัยตลาด ก็มีความสุขทั้งกายและใจที่ได้ค้าขายของที่ผู้คนต้องซื้อไปใส่ครัวทุกวัน เรื่องกำไรรั้นคนทั้งหลายมักมองข้าม นางสนธิจึงรวยเงียบขึ้นมา เมื่อวันเวลาผ่านไป จนลูกชายทั้งสี่จบปวช. ปวส. ลูกสาวก็เช่นกัน

‘ไม่ไหวหรอก มหาวิทยาลัย เอาแค่อากินได้ก็พอแล้ว’ แม่ของหล่อนบอกใครต่อใคร

บุษรีกับสี่ทับทิมนั้นก็เพิ่งมาเปลี่ยนชื่อจากนารีกับสีมาเมื่อเรียนจบแล้วนี้เอง เนื่องด้วยต่างก็อยากเป็นสาวสมสมัย ชื่อเสียงเรียงนามใหม่เก๋...แต่ก็ไม่เอาหรือชื่อเท่ๆ ที่มีตัวสะกดทั้ง ๓ ตม ฒ ณ ฎ ฏ รฐ รวมทั้งการันต์เต็มพริตจนอ่านก็ไม่ออก จำก็ไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เลยเปลี่ยนใหม่แค่คนจำได้และไม่เซย

“กำลังคิดในใจพี่ ว่าเรือเดินสมุทรนี้มันจะใหญ่โตสักแค่ไหน” หล่อนจึงตอบเขาพอบเป็นพิธี มิให้เขารู้ว่ากำลังคิดถึงชีวิตที่เข้ามาไกล ไกลกว่าคาดหมายไว้แต่แรกค่อนข้างมาก

* * *

เพียงแต่ก้าวออกจากด่าน ทั้งสามก็แลเห็นคุณซอกับโกปีคนสนิทยืน

ยิ้มร่อยก่อนแล้ว

คุณซอในวัย ๕๕ ปี มีบุคลิกไม่ธรรมดา สีทับทิมสังเกตเห็นมาพักใหญ่แล้วว่า บุรุษวัยกลางคนผู้นี้เหมาะจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ไม่สาขาใดก็สาขาหนึ่ง เนื่องด้วยเขาผิงผายไหล่หนา ดวงหน้าไม่เชิงกลม ไม่เชิงเหลี่ยม ไม่เชิงรี เหมือนสีที่ผสมจนออกมาลงตัว ด้วยผิวค่อนข้างขาว จมูกใหญ่ แก้มอ้วน หนัยน์ตาเล็ก หนังกาหนาก็จริง แต่สิ่งที่เป็นประกายเฉียบแหลมอยู่ระหว่างเปลือกตาบนและล่างดูพร่างพรายด้วยประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญชั้นเชิง

ถ้าสีทับทิมไม่เคยรู้มาก่อนว่า ชายผู้นี้เป็นนักธุรกิจ นักลงทุน ทั้งด้านอสังหาริมทรัพย์ เปิดธุรกิจหลากหลาย ทั้งร้านอาหารไทย-ฝรั่ง โรงงาน บ้านจัดสรร สถานอาบอบนวด ผับ บาร์ คาราโอเกะ...ก็จะนึกว่าเขาเป็นเจ้าของ หนึ่งในมหาเศรษฐีติดอันดับของเมืองไทย

“ว่าไง คุณสี สบายดีนะ” ผู้พูดในแจ็กเกตสีก็คลุ้มเสื่อตัวในริ้วเล็ก ๆ ดึงแว่นกันแดดออกเสียบกระเป๋า พลาจรับไหว้ทุกคนด้วยยิ้มอารมณ์ดี “คุณเรน่ะไม่ต้องถามก็ได้มั้ง สบายทุกนาที่ทุกวินาทีอยู่แล้ว”

“จะไม่สบายก็ตรงเสียวไฟนี่แหละอา” ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าผู้ยังไม่ ‘เป็นเนื้อเป็นตัว’ สักกระพิกบอกกล่าว

ผู้ถูกเรียกว่า ‘อา’ เพียงแต่พยักหน้าอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่

เสียวไฟนะหรือ...สิบยี่สิบล้านสำหรับเขานั้นเรื่องเล็ก ขณะที่ห้าหมื่นย่อมเรื่องใหญ่สำหรับผู้ที่ต้องขอเงินพ่อแม่ใช้...หรือพูดง่าย ๆ ก็คือแม่กันเงินไว้ให้เขาก่อนหนึ่ง แล้วนำไปให้กู้ด้วยอัตราดอกเบี้ยนอกระบบ นำเงินที่รีดเนื้อเถื่อนจากปูทั้งหลายมายัดใส่กระเป๋าลูกชายเผาผลาญไปกับค่าค่าน้ำมัน น้ำมันรถ พาคุณนอนสาวไปซดน้ำชาแก้มหอมนางรมดิบ ปลากะพงราดซอสมะขาม ตับห่านบดผัดกับเนื้อเป็ด หรืออื่นๆ ทำนองนั้น ก่อนจะจรรจัดไปสู่วิทยาการอันเป็นการพนันที่เรียกว่า ‘ท้อปสุด’

ครู่ต่อมา รถตู้ยี่ห้อดังใหม่เอี่ยมชั้นหนึ่งก็พาทุกคนไปถึงโรงแรมที่จะพักคืนนี้ รุ่งขึ้นจึงจะไปลงเรือเดินสมุทรหรือเรือสำราญซึ่งจะเคลื่อนจากท่า

ตอน ๑๗ นาฬิกา

“ไปกินกลางวันกันก่อน” คุณซอหันมาบอกสี่ทับทิมก่อนใครตามเคย “แล้วคุณร่อยากจะพาคุณสี่ไปซื้อพวกกระเป๋ารองเท้าก็ตามใจ ผมไปด้วยได้ ไม่รำคาญ ไม่ขัดข้อง...จริงไหมแล่น”

เขาทิ้งท้ายแต่ไม่ทั้งคนที่ตามมาเบื้องหลัง ขณะที่คนสนิทของเขายิ้มๆ ตามติดนายไม่ห่าง ประมาณว่ามีปืนคู้มกัน

สี่ทับทิมอดรู้สึกอีกครั้งมีรู้ว่าครั้งที่เท่าไรมิได้ว่า คุณซอเหมาะเป็นนักธุรกิจผู้มีอิทธิพล เนื่องด้วยหลักเกณฑ์ที่เขาประพุดติดต่อหล่อนต่อพี่เล่นหลายครั้งหลายหน แสดงให้เห็นถึงการรู้จักครองใจคนของบุรุษสูงวัย นั่นก็เนื่องด้วยเขาไม่เคยลืม ‘คนเล็กคนน้อย’ ที่มีว่าจะต่อยต่ำเพียงไหน ก็ต้องเอาใจใส่ ถ้วนหน้า

“ก็ได้เอา” เรโซพยักหน้า สบายอกสบายใจเพราะรู้ว่ายามใดที่มากับคุณซอขอให้มาแต่ตัว

เงินสดหรือบัตรเครดิตพกมาได้ ถ้าอยากพก แต่ไม่มีวันจะได้ใช้ เนื่องด้วยคุณซอคือเครดิตทั้งหมดของแขกหรือผู้ที่เขาเชื่อเชิญมา

ไม่ต้องดูอื่นไกล...ดูแค่โรงแรมที่เขาพาคนทั้งสามมาพักก็ได้...ถ้าเป็นคนธรรมดาก็อาจต้องรอคอยกันเป็นปี กว่าจะได้จองห้องหรูหรรระดับออร์คิดสวีต แม้แต่ข้าราชการก็ยังต้องจองล่วงหน้าหลายเดือน นั่นก็เนื่องด้วย ‘มาริน่า เบย์ แชนด์ส’ คือตึกโรงแรมงามตระหง่าน ๕๗ ชั้น เรียงกัน ๓ หลังใหญ่เชื่อมต่อกันด้วย ‘สวนน้ำลอยฟ้า’ หรือ ‘สกาย พาร์ค’ ห้องพักก็แสนสุดหรู แลเห็นทิวทัศน์รอบเมืองสิงคโปร์ ภายในโรงแรมนี้มีทุกสิ่งนอกจากพรมิวิเศษของอะลาดินที่พาหะชมเมืองได้เท่านั้น

ห้องของคุณซอและห้องของเรโซเป็นห้องสวีต แลเห็นทิวทัศน์รอบเมืองและทะเลรอบด้าน สี่ทับทิมออกจะอายเหมือนกันที่คุณซอรวบรัดตัดความ

“จองสามห้อง เปลืองไปเปล่าๆ”

เขาจะคิดว่าหล่อนเป็นหญิงเช่นไรมีอาจรู้ แต่ผู้ชำนาญการโลกีย์วิสัย ทำท่าไม่สนใจ พาเรโซและสี่ทับทิมเขยชมห้องหรูของเขาและของทั้งคู่ แล้ว

ขึ้นลิฟต์ไปกินอาหารกลางวันที่บ้านนี้ก็บ่ายสองโมงที่ชั้น ๕๗

เรโซขอให้คุณขอเป็นผู้สั่งอาหาร ขณะที่สีทับทิมนั่งตรงข้ามกับเขา ท่ามกลางโต๊ะที่เรียงกันยังคงคับคั่งด้วยนักท่องเที่ยวชาติต่างๆ

โกบีพาเล่นออกไปหาของกินราคาเยอมาแต่ถูกปากพร้อมกับเข้าห้องพักที่นี่แต่อีกราคาหนึ่ง แต่จะต้องกลับมาภายในเวลาไม่นาน เนื่องด้วยมีหน้าที่คุ้มกันอาร์กขานายของเขา ทุกสถานที่ ทุกเวลา ทุกสถานการณ์

“คุณสี อยากรู้อะไรซื้อเลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ” คุณขอบอกหล่อนด้วย นัยน์ตาก็ยิ้มๆ หลังจากจบอาหารกลางวัน

๒

เมื่อคุณขอพาเรโซและสี่ทับทิมโดยมีโกบีและแล่นเป็นผู้คุ้มกันเหยียบ
ย่างเข้าไปในห้องสมุดหรรษาของนักพนันเทียบเท่าความอลังการของเมืองการพนัน
ชั้นมาตรฐาน-ลาสเวกัสที่ชะลอความยิ่งใหญ่ราวปาฏิหาริย์เพื่อ ‘เรียกแขก’ ให้
เข้ามาสู่อีเตอร์นัลหลายประเภทตั้งเช่นบาคาร่าแบบต่างๆ รูเล็ตต์ โป๊กเกอร์
ไฮโล...สี่ทับทิมก็ได้แต่ตกตะลึง เหลียวซ้ายแลขวาไปรอบๆ

“ไอ้โฮ--ไ้ก้ว่ามาเกียะเลย” หล่อนหันไปบอกคุณขอ

“ก็พอๆ กับเวกัสนั่นแหละครับ” อีกฝ่ายตอบอย่างสุภาพ ไม่มีเค้าว่า
เขาคือ ‘เจ้าพ่อ’ ที่หล่อนนึกเอาเองในใจแม่แต่น้อย “คุณสี่ยังไม่เคยไปเวกัส
ไซ้ไหม...ไม่เป็นไร...รอให้ผมว่างอีกหน่อยจะพาไป”

คุณขอหมายความว่าทั้งเรโซและหล่อนคือ ‘ซูเปอร์วีไอพี’ ของเขา
จ่ายเท่าไรเท่ากัน จะไปไหนละ เพียงแต่เอ่ยปากแล้วรอเวลาให้ธุระของตัว
เขาซาลงเท่านั้นก็ไปกันได้แล้ว อยากรไปบ่อนไหนบอกมา ไม่ต้องเอ่ยถึงบ่อน
ปอยเปตที่ไปง่ายก็ได้ละ สิงคโปร์ มาเก๊า ก็ราวกับขึ้นรถไปราชประสงค์ ถ้า
จะให้มันกว่าก็คั่งต้องอเมริกา แอฟริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ มาเลเซีย

เนื่องด้วยมาเลเซียนี้วิวทิวทัศน์ก็สวยจัด บรรยากาศสบาย บ่อนกาสิโน
ตั้งอยู่บนภูเขาทั้งลูก นักท่องเที่ยวเข้านอกออกในกันพื้พื้ มิใช่แค่ถ่ายรูป
เท่านั้น ยังเก็บเอาไอโซนเข้าปอดจนดูราวกับไปแค่พักผ่อนเพราะเย็นสบาย
ไร้กังวล

เข้าบ่อนไปแล้ว ก็เล่นพนันกันทุกตัวคน จนเรื่องหลับและนอนนั้นเรื่อง
เล็ก...นี่ก็เพียงแต่เรโซเล่าให้ฟัง พร้อมตั้งหวังว่าวันใดวันหนึ่ง เขาจะได้ข้ามน้ำ
ข้ามฟ้าไปเข้าบ่อนกาสิโนในไกลๆ เหมือนใครต่อใครเขาบ้าง

เหตุใดคนสี่ทับทิมจะไม่รู้ซึ่งถึงความโง่งมโงะหว่างคุณขอกับพ่อของคนรัก
คุณขอกับนายชั้นนักการเมืองท้องถิ่นกินข้าวด้วยกันมากมือนี่จริง แต่

เนื่องจากอีกฝ่ายไม่เล่นการพนัน จะเล่นอย่างมากที่สุดก็เหล้ากับผู้หญิง หากก็ต้องระมัดระวังมิให้แม่เสียตัวจริงคือนางสุหร่ายระแคะระคายเป็นอันขาด... มิฉะนั้นแล้วก็อาจเกิดเหตุใหญ่ สะสางเท่าใดไม่มีวันจบ ละครตบจบมิอาจสู้ได้

เมื่อฝ่ายพ่อไม่คิดจะไปบ่อน คุณซอจึงตอกบัตรเปลี่ยนชั้นตอนเสียใหม่ หันไปอุ้มชูดูแลลูกชายไม่เอาถ่านของนายชั้น หอบหัวไปถึงไหนถึงกัน

“คุณสีจะเล่นสล็อตก็ได้นะ ผมยื่นเป็นเพื่อน” อีกฝ่ายเอ่ยกับทั้งคู่ “สำหรับคุณเร่ก็เหมือนเดิม”

คำว่า ‘เหมือนเดิม’ ของผู้พูด หมายความว่าตัวเขาเป็นคนคุ้นเคยกับบ่อนนี้อยู่แล้ว บ่อนจึงมี ‘เครดิต’ ไว้ให้ในฐานะคนที่ทั้งรู้หน้าและรู้ใจ จึงให้เครดิตในการเล่นก่อนจ่ายทีหลัง หนึ่งถึงห้าแสนบาท หรืออยากได้มากกว่านั้นถึงสิบถึงยี่สิบล้านก็ได้ทันที

เราหัวเราะๆ...ค่อนข้างแหยเหมือนกัน เพราะเท่ากับเป็นหนี้ที่ชดใช้เท่าไรก็เกินกว่าจะหมดสิ้นได้ เนื่องด้วยคุณซอก็นำจำนวนที่ออกไปให้ไป ‘หัก’ เจียบๆโดยพ่อของเขาที่ลวงรู้ เช่นเดียวกับรอยต่อรอยที่ถ้อยที่ถ้อยจ่ายแทนกัน ผลประโยชน์มหาศาลที่เอื้อกันและกันอยู่ ก็หักกลบลบหนี้เล็กน้อยได้ในไม่กี่พริบตา

บุญคุณต่างตอบแทนใช้ได้ทุกกาละทุกบุคคลและสถานที่

“จะเล่นเท่าไรล่ะ คุณเร” เจ้าของเงินเอ่ยถาม พลางพาชายหนุ่มไปยังเคาน์เตอร์ผู้จัดการ ขณะที่บอกให้หญิงสาวยืนรออยู่แถวริมทางเดินซึ่งผ่านกลางห้องอันมีเครื่องเล่นสล็อตแมชชีนเรียงกันเป็นแถวข้างหนึ่ง...เสียงเหรียญร่วงกราวลงในช่องรับเหรียญใต้รางที่เงินไหลออกมา หากก็นานๆ ครั้งโดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งไปยื่นหยอดหวังได้แจ็กพ็อตจะยากที่สุด

“อ้าวควรจะเท่าไรดีล่ะ” อีกฝ่ายถามอย่างเกรงใจ

“พอหอมปากหอมคอดีไหม” คุณซอถาม มีโกบีกับพี่เล่นยืนฟัง “คุณ จะเล่นอะไรล่ะ”

“บาคาร์่า” เรโซตอบทันที

“โกละ แล่นละ เอาด้วยไหม” เจ้าภาพหันไปทางผู้ติดตาม

“ไม่ครับ ขอคุณ” พี่ของสี่ทับทิมตอบอย่างระมัดระวัง คนอย่างเขาไม่เคยอาจหาญสร้างหน้การพนันให้ชีวิตนี้ยากขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ‘แค่อยู่ธรรมดา ก็แทบไม่มีจะกินอยู่แล้ว ยังอุตริเล่นการพนันเที่ยวก็ได้แก่ผ้าเดินเท่านั้นแหละ’

โกบีก็สั่นหน้าเช่นกัน

“ไม่ละครับนาย”

คุณซอกก็เลยบอกทั้งคู่

“โกมันเลิกแล้ว...ไม่เอาแล้ว...เอาแค่ขงเหล้าขงเบียร์ เดินตามผมอย่างเดียว” เจ้าของธุรกิจหลากหลายบอกหัวเราะๆ ต่อจากนั้นจึงพาเรโซเดินลึกเข้าไปจนถึงหัวหน้าใหญ่ ซ้อชิพีให้เรโซเล่นบาคาร่า คิดเป็นเงินไทยสองหมื่นบาท

เมื่อเดินกลับออกมาโดยเรโซเลยเข้าไปถึงโต๊ะบาคาร่าเรียบริ้อยแล้ว คุณซอกจึงมายืนปักหลักส่งเหรียญที่เพิ่งแลกให้สี่ทับทิมหยอดลงตู้สล็อตตแมชิน เขาเตรียมแลกเงินจากกรุงเทพฯ มาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เนื่องจากการนำเงินไทยไปแลกเปลี่ยนบ่อนกาสิโนต่างประเทศเป็นสกุลเงินของที่นั้น จะถูกกดราคาค่าเงินมากพอที่จะเสียหาย ดังนั้น ทุกครั้งที่ไปเล่น แม้จะคุ้นเคยกันเป็นอันดีกับผู้จัดการบ่อน แต่คุณซอกก็ไม่ยอมขาดทุน

คนไทยมาเล่นที่บ่อนนี้กันมาก เพราะสิงคโปร์มีบ่อนกาสิโนใหญ่ ๒ แห่ง คือ ‘มาริน่า เบย์ แซนด์ส’ กับ ‘รีสอร์ทเวิลด์ เซ็นโทซา’ เป็นโรงแรมกาสิโนหรูหรา ก็สุดแต่นักพนันจะเลือกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักพนันไทยผู้ไปทุกแห่งทั่วจักรวาลจนมีชื่อเสียงลือเลื่องว่า คนไทยชอบเล่นการพนันอันดับต้นๆ ของโลกเลยทีเดียว มีว่านักการเมืองระดับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสูงกว่านั้น นักธุรกิจใหญ่และไม่ใหญ่ต่างก็ขนเงินออกไปจ่ายให้บ่อนกาสิโนทุกแห่งนอกประเทศ ปีละนับพันนับหมื่นล้านบาท

“คือทางบ่อนจะตั้งโปรแกรมไว้ไงอะ” คุณซอกอธิบายเมื่อหญิงสาวหยอดเหรียญลงไปสามครั้งแล้วยังเงียบ ไม่มีเค้าว่าเงินจะร่วงกราวลงมา “คือว่าเราต้องเสียให้เขา ๗๐ เปอร์เซ็นต์ก่อน ตามเป้าที่ทางบ่อนตั้งไว้ ตู้อึงจะ

ยอมคายเงินคืนให้ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ บางป่อนเขี้ยวหนอย คนเล่นก็จะได้แค่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ แต่เสีย ๘๐”

สีทับทิมเสียตายนทุกครั้งที่ตามเรโซไปหยอดเหรียญ นั่นก็เนื่องด้วย หล่อนมักจะเล่นแค่สล๊อตแมชีนเท่านั้น

เสียเงินแค่ ๕๐๐ บาท ก็เสียตายนแทบตายนแล้ว

มากับเขาเที่ยวนี้ แม้อยู่ฟรีกินฟรี ลงเรือฟรี แต่หล่อนก็หาได้มีความสุขไม่...นั่นก็เนื่องด้วยความกลัวใจกำลังเดินทางมาทวงถามอุดมคติ ๓ ข้อที่ตั้งไว้ว่า เมื่อไรจะได้มา

หนึ่ง-อยากรวย สอง-อยากสวย สาม-อยากเป็นคนดี

* * *

คุณซอคงสังเกตเห็นสีหน้าไม่ผาสุกของหล่อน ดังนั้นหลังจากเหรียญร่วงกราวลงในช่องรับเหรียญ แล้วพี่เล่นช่วยโกยส่งให้เนื่องด้วยเห็นอาการเหนื่อยชาของน้องสาวก็รู้ใจ

“พอแค่นี้ดีกว่าค่ะ” สีทับทิมจึงหันไปทางคุณซอ กำเหรียญในฝ่ามือเตรียมหย่อนใส่มือเขา “เล่นพอเป็นพิธีว่ามาเที่ยวกาสิโนเท่านั้นดีกว่า”

เจ้าภาพมองหน้า หากก็ตามใจ จึงรับเหรียญทั้งหมดมาส่งให้โกบีเก็บไว้เป็นค่าทิป

“ถ้างั้นไปหาอะไรดื่มกันหน่อยดีกว่า ไกลๆ นี่แหละซะ ปล่อยคุณเรไว้ที่โต๊ะโน้นก็ได้”

เล่นก็เลยรับอาสาเดินไปดูแล ฝ่ายโกบีตามนายและหญิงสาวไปยังบาร์ไกลๆ

“อาหารเย็นเราก็กินกันที่นี่ดีกว่าจะได้สะดวก หรือคุณสืออยากจะออกไปข้างนอกก็ไม่ขัดนะซะ แต่ในนี้เขาก็มีร้านอาหาร ภัตตาคาร เบเกอรี่ ให้เลือกเยอะมาก หลายสิบร้าน”

คุณซอเดินคลอเคลียไปกับหล่อนพลงอรรถาธิบาย

“หรือถ้าอยากว่ายน้ำก็ได้นะ...สระกลางแจ้งบนยอดตึกชั้น ๕๕ มีให้ว่าย หรืออยากจะดูพิพิธภัณฑท์ก็ได้ มีพิพิธภัณฑท์ดอกบัว แสดงงานศิลปะ

และประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์”

เจ้าภาพเอาอกเอาใจแขกของเขาเต็มที่ เพราะนับแต่รู้จักและพบปะกัน โดยการแนะนำของลูกชายนายชั้น คุณซอก็รู้สึกถูกอภัยศัภัยกับหญิงสาวผู้นี้ จนไม่เกร็งเกียดแต่อย่างใดใน ‘ความไม่คู่ควร’ ที่นางสุหร่ายมารดาของชายหนุ่มเคยปรารภกับเขา

‘มันก็แค่ลูกแม่ค้า ฉันก็ไม่เข้าใจนายเรเหมือนกันว่าชอบอะไรผู้หญิงคนนี้นักหนา’

แต่เขาฟังแล้วเข้าใจเรโซ จึงไม่ตอบคำติฉินของอีกฝ่าย

“อยากตีอะไรเย็นๆ แค่นั้นเองค่ะ” หญิงสาวบอกเขา เพราะใครได้นั่งพักสักครู่เพื่อสงบอารมณ์ไม่เป็นสุข ที่ลู่ๆ ก็โจนเข้าจับหัวใจตั้งแต่วันวาน เป็นต้นมา จนกระทั่งถึงวันนี้ยิ่งอาการหนัก

ตรงกันข้ามกับความคึกคักของทุกคน เริ่มตั้งแต่เรโซ พี่เล่น แม่แต่คุณซอและโกบีผู้มาสิงคโปร์นับครั้งไม่ถ้วน ก็ยังทำท่าตื่นตาเหมือนเพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก

สีทับทิมเพ็งนึกขึ้นได้ว่าหล่อนควรเอาใจเจ้าภาพ ดังนั้นจึงถาม

“อาซอไม่อยากจะเล่นมั่งหรือคะ สีนั่งรอได้นะ ตรงไหนก็ได้...ในนี้ก็หน้าเดินเล่นดูสินค้าออกค่ะ”

“ไม่ละฮะ...” บรูซสูงวัยส่ายหน้า “เล่นมามากแล้ว มาคราวนี้ขอเป็นไกด์อย่างเดียว ปลอ่ยให้คุณเรเล่นดีกว่า ถ้าผมมลงเล่นด้วย กลัวได้”

ว่าพลางเขาก็หัวเราะ แวดตาเป็นประกายทีเดียว

ดูเขาปลอ่ยอารมณ์ตามสบายจนสีทับทิมอดสงสัยมิได้ว่า เขาไม่เป็นทุกข์กับธุรกิจหลากหลายที่เขาเป็นเจ้าของบ้างหรือไร

“เวลาเสีย เสียมากไหมคะ” หล่อนนั่งตรงข้ามกับเขาเพียงลำพัง ปลอ่ยให้โกบีเดินเตร็ดเตร่ดูนั่นดูนี่อยู่นอกร้านที่เป็นบาร์เล็กๆ แต่ตกแต่งสมัยใหม่ มีคนนั่งเพียงสองโต๊ะห่างออกไป

คุณซอหนึ่งคิด

“ไม่ละฮะ...ไม่ค่อยเสีย...แต่ถึงได้ก็ไม่มาก...บางทีกินเหล้าพอมินๆ

แล้วลงเล่นก็ยังคงได้สามถึงสี่หมื่น...เคยได้...แต่พอได้แล้วจะเลิกเลย...ไม่ย้อนกลับเข้าไปเล่นอีก เพราะถ้าย้อนกลับคราวนี้ได้ก็เสียหายหมด แถมยังกินทุนเข้าไปอีก”

อีกฝ่ายจับกาแฟเอสเพรสโซ่ ขณะที่สีทับทิมดูกาแฟเย็นจากหลอด คุณซอจึงสั่งให้ตบมากินเล่น

“ก็อย่างโกบีลูกน้องผมนี่นะ เล่นจนหมดตัวเลยนะครับ ตอนนั้นก็เหลือแต่ตัวคนเดียว เมียก็หนีไป เอาลูกไปด้วย จ้อเท่าไรก็ไม่ยอมกลับ ผมเลยช่วยส่งเงินไปเลี้ยงลูกให้มันทุกเดือน มันก็เอาแค่นั้น นอกนั้นก็อยู่กับเราเสร็จ”

“หมายความว่า ที่เล่นๆ กันอยู่นี้ ส่วนใหญ่เสียเงินไปไหมคะ”

“ใช่” คุณซอพยักหน้าตรงไปตรงมา “ไปกันสิบกว่าคน เล่นได้แค่สองคน ก็ดีใจแล้ว นอกนั้นก็มักจะเสียหาย”

“แต่ก็ยังไม่อยากเล่น...”

“อยาก” อีกฝ่ายหัวเราะ “ไม่มันเขาจะเรียกว่าผีพนันเข้าสิงหรืออะ”

“คะ...มีผีสิงจริงๆ” สีทับทิมเห็นด้วยเพราะทุกคราวที่เรโซ่ไปบ่อนบ่อย-เปตที่มีคนไทยขนเงินออกไปเล่นที่นั่นจำนวนมากนับร้อยนับพันคนเพราะไปง่าย พวกที่ติดการพนันงอมแงมจนถอนตัวไม่ขึ้น มีเงินติดตัวแค่สองสามร้อย หล่อนก็ยังเห็นพวกเขาถล่มถล่มเล่นกอล์ฟแทง

มาเก๊าที่หล่อนเคยตามเขาไปอีกเช่นกัน ก็ถึงแก่ถมทะเลทำแผ่นดินสร้างโรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยวต้อนรับนักพนัน ‘เวเนเซียน’ ที่พยายามจำลองลาสเวกัสมา แต่เมื่อไม่ถึง แม้กระนั้นก็ยังดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ตลอด

นักท่องเที่ยวผู้ไปเพื่อ ‘เล่น’ อย่างเดียว แต่ไปพร้อม ‘ผี’ ที่สิงอยู่ในตัว จึงไล่ไม่เคยได้

คุณซอบอกโกบีให้ไปตามเรโซ่ที่โต๊ะบาคาร่า สักครู่เจ้าตัวกับพี่แล่นก็เดินหน้าซัดเข้ามาหนึ่งบนเก้าอี้ที่เลื่อนจากอีกโต๊ะมารวมกลุ่มกันพร้อมหน้า

“หมดตัวพอดี” นักเล่นหัวเราะแหยๆ เมื่อดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลา ๑๘ นาฬิกาของสิงคโปร์ซึ่งเร็วกว่าไทย ๑ ชั่วโมง “อาคะเก่ง”

“ฮะ...ไม่ได้ซี กะไม่เก่งจะใช้อาได้ไง” อีกฝ่ายสัพยอก

เรื่องอะไรเขาจะปล่อยให้ชายหนุ่มเสียเป็นแสน...ก็นี่มันเงินของเขา...
แค่สองหมื่นก็นับว่ามากเหลือเกินแล้ว

เออ...ถ้าหมอนี่มันได้เรื่อง ทำการใดก็เรื่องก็ได้ทุกเรื่องนั่นซี จึงจะ
นำเสียให้ อย่างว่าแต่แสนเดียวเลย หลายแสนก็ให้ได้

เลี้ยงดูบริวารสิบคนยังไม่เสียตายเท่าเลี้ยงไอ้หนุ่มไม่เป็นโล้เป็นพายคน
เดียว นี่ก็ยิ่งเสียวๆ แทนนายชั้นเลยว่า ต่อไปข้างหน้าจะถูกลูกชายตัวเอนำ
ชื่อเสียงดีที่มีติดตัวอยู่น้อยนิดไปปิดเบื่อนเหมือนคนมวิธีไหน เงินทองที่ได้มาทั้ง

ตามน้ำและทวนน้ำจะถูกกระทำย่ำยีแบบกรรมตามทันเมื่อไร ปีหน้าหรือปีไหน
“ใกล้อาหารค่ำแล้วนะ...ว่าแต่เสียไปทั้งหมดเท่าไรล่ะ” คุณซอสอบ
ถามคล้ายไม่เอาเรื่อง

“กำลังจะเกลี้ยงหมดนะอา เลยแลกชิพคืนมาได้แค่ ๑๐ เหรียญเอง”
เกือบจะแถมท้ายแล้วว่า เงินจیبจ้อยแค่นี้ อาจให้เล่นได้ก็ต่อกัน

“ก็ยิ่งดียังเหลือ” อีกฝ่ายไม่ซ้ำเติมเพราะรู้อยู่ เรโซเล่นเมื่อไรก็เสีย
เมื่อนั้น “แต่กินข้าวเสร็จก็ไมให้เล่นแล้วนะ คุณร จะพาคุณสีไปตระเวนชม
เมืองมั่งแล้ว ไม่เคยมาสิงคโปร์ไม่เห็นอะไรเลยจะได้ยังงี้”

หลังจากนั้น จึงไปกินอาหารค่ำที่คุณซอพาไปเลี้ยงที่ร้านอาหารฝรั่งเศส

“ถ้าคุณสีชอบ วันหลังเรามาก็ได้อีกก็ได้ จริงไหมโก”

“ครับ”

สีทับทิมจึงหันไปมองผู้ติดตามที่คุณซอยอมให้หนึ่งร่วมโต๊ะกับเขาได้ทุก
เวลา ทุกสถานที่ นอกจากมีแขกชั้นผู้ใหญ่...ไม่น่าเลยที่ชายวัยสี่สิบกว่าใกล้
ห้าสิบ หน้าตาดี แต่งกายสะอาดสะอ้าน แม้บุคลิกจะแถมเพลย์บอยนิดๆ
แต่ก็ไม่ทะเล่สิ่งตึงตัง จะกลายเป็นคนหมดตัวไปได้...ด้วยเหตุนี้ หล่อนจึงมอง
เลยไปที่พี่เล่น...โชคดีเท่าไรแล้วที่ลูกพี่ของหล่อนเกลียดการพนัน

มาวันนี้ไม่รู้ว่าเขาจะอึดพะอมสักเท่าไรที่ชีวิตตนเองซ้ำซากอยู่กับอาชีพ
ขับรถและรับหน้าที่บอดี้การ์ด ตามหล่อนเข้าออกบ่อนปอยเปต เกาะกง
เกินตั้ง และกาสิโนลาว

แต่เมื่อก้าวขึ้นรถอีกครั้ง สีทับทิมจึงเพลินชมความสะอาดสะอาดและ
ไม้ยืนต้นไม้พุ่มไม้ดอกของกลางใจเมืองสิงคโปร์จนกระทั่งรถเลาะเลียบบ ‘เอลิ-
ซาเบธ วอล์ค’ จุดชมวิวยุคใหม่ คุณซอจึงชวนทุกคนลงไปถ่ายรูปกับสิงโต
สัญลักษณ์ของประเทศ ที่หัวเป็นสิงโตลำตัวเป็นปลานามว่า ‘เมอร์ไลออน’
กำลังไต่คลื่นหันหน้าออกสู่อ่าวมารีนา นับเป็นการออกแบบผสมผสานระหว่าง
เรื่องจริงและตำนาน หัวสิงโตคือสัญลักษณ์แห่งตำนานการค้นพบเมือง ‘สิงห-
ปุระ’ ซึ่งก็คือสิงคโปร์ในปัจจุบัน ส่วนลำตัวที่เป็นปลาหมายถึงการเริ่มต้นความ
เป็นประเทศสิงคโปร์ในอดีตที่เต็มไปด้วยหมู่บ้านชาวประมง

“พຽ່ງนี้เรายังมีเวลาเหลือก่อนลงเรือ” คุณซอเอาใจ “ผมจะพาคุณสีไป
นมัสการพระบรมสารีริกธาตุวัดพระเขี้ยวแก้ว”

๓

บนเรือสำราญที่สูงเท่าตึก ๑๑ ชั้นลำนี้ คุณชอกก็จองห้องสวีตอีกเหมือนเคยให้ตัวเขาและเรโซกับหล่อน มีหน้าซำยังมอบบัตรใช้จ่ายให้อีกด้วย โดยบอกเบอร์เครดิตการ์ดของเขากับเจ้าหน้าที่ที่จะออกบัตรแข็งใบใหม่มาให้สำหรับจ่ายส่วนตัว เป็นต้นว่าซื้อสินค้าปลอดภาษีที่ห้องขายสินค้าประจำเรือ เนื่องด้วยสะดวกกว่าจ่ายเงินสด หยอดเงินไปเท่าไร ก็จะไปปรากฏในบัญชีบัตรเครดิตของเจ้าของบัตรเมื่อถึงกรุงเทพฯ เรียบร้อยแล้ว

“ถ้าคุณสี่ชอบเรือ วันหลังเรามาอีกก็ได้” คุณขอเอ่ยขึ้นเมื่อทั้งโกบีและเล่นคุมพนักงานชกกระเป่าเข้าห้องทั้งสอง โดยไม่ขาดตกบกพร่อง แต่ยังไม่ต้องทืปกก็ได้ หรือจะทืปกก็ได้ถ้าอยากให้ เพราะภายในห้องจะมีเอกสารแจ้งระเบียบการทืปไว้ชัดเจนว่า ต้องทืปพนักงานผู้ทำหน้าที่ใดบ้าง ก็เปอร์เซ็นต์ โดยก่อนจะขึ้นจากเรือก็วางเงินค่าทืปตามจำนวนที่เขากำหนดไว้บนโต๊ะเท่านั้น

ห้องทั้งสองที่คุณขอจองไว้อยู่หัวเรือชั้น ๘ เป็นห้องแกรนด์สวีต มีระเบียงกว้างวางชุดเก้าอี้สำหรับนั่งรับลม จิบเครื่องดื่ม ชมวิวทิวทัศน์ยามพระอาทิตย์ขึ้นและตกได้อย่างลิ้มทุกสิ่งชั่วขณะ

ฝ่ายโกบีและเล่นอยู่ห้องเดียวกันที่ชั้น ๖

สี่ทับทมตื่นตาตื่นใจทีเดียวเมื่อยืนเกาะระเบียงนอกห้องนอน มองออกไปยังท้องทะเลกว้างใหญ่ที่แสงตะวันกำลังทอทาบอาบไล่น้ำสีครามอันขึ้นเกล็ดระยิบระยับราวกับเกล็ดมัจฉา

“สี่ไม่เคยลงเรือเลย เชื้อใหม่คะ” หล่อนหันมาทางชายทั้งคู่ คนหนึ่งกำลังถือกล้องสี่เหลี่ยมแบนที่ใช้ได้อเนกประสงค์

“เฮ้อ...สี่...ยืนดีจ...นาน...ยังงั้นแหละ ลมตีผมปลิวสวยจริงๆ” เรโซเก็บภาพหล่อนสองสามท่าไว้ในกล้องของเขา...ไม่รู้ว่่าที่รูปก็ทำมาแล้วนับแต่คบหากัน...มีดวงตาสามคู่เพ่งมอง ต่างก็จ้องด้วยความรู้สึกไม่เหมือนกัน

“สี่ไม่เคยลงเรือเลย” หล่อนย้าอีกครึ่งเมื่อคุณชวยังคงรอฟัง “นอกจากไปตราด เลยข้ามไปเกาะช้างหนหนึ่ง กับอีกหนไปพัตยาแล้วข้ามไปเกาะล้านลงเรือเฟอร์รี่กับเรือหางยาว...ก็แค่นั้น...อ้อ...ลงเฟอร์รี่ที่ฮ่องกงไปมาเก้าอีกสองหน แต่ไม่เคยลงเรือที่ต้องค้างคืน”

“คนแก่ชอบลงเรือ” คุณชอบบอกยิ้มๆ เขายืนเกาะลูกกรงอยู่ถัดไป ทั้งเก้าอี้ให้ว่างไว้ เพราะอีกประเดี๋ยวเมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ เขาจะเชิญชวนทั้งสองไปลิ้มลองสเต็กบนชั้น ๑๑ ต่อจากนั้นจึงจะพาเรโซลงไปที่ห้องกาสิโนชั้น ๕

“เพราะไม่ต้องขนของ คือพอลงแล้วแล้วกัน...กลางคืนเรือก็แล่นไป คนแก่ก็หลับไปจนถึงเช้า แวะตามเมืองต่างๆ ก็ขึ้นไปเที่ยวจนจุใจ แล้วกลับมาลงเรือ เรือก็แล่นต่อไป...”

ผู้พูดพูดไปยิ้มไป บริวารทั้งคู่ยืนอยู่เบื้องหลังต่างก็กำลังมองทะเลสีฟ้าแกมน้ำเงินตรงหน้า กับหมู่เมฆขาวที่ทอดยาวไปไกลคล้ายปีกนก หลังจากเรือลำนีมาค่อยๆ เคลื่อนออกจากท่าได้พักหนึ่ง ดวงอาทิตย์กลมโตสีหมากสุกจึงลับขอบฟ้า แสงสีแสนสว่างเมื่อครู่ก็ค่อยหุบหรี่เลื่อนลางจนกระทั่งแลเห็นแต่แนวฟ้ากระทบพรายน้ำลิวตรงไป

“แล้วคุณชอเคยพาครอบครัวไปเรือไหมคะ”

“ไม่เคยครับ” อีกฝ่ายส่ายหน้า “ภรรยาผมกลัวเครื่องบิน กลัวเรือ... ยิ่งได้ยินข่าว MH370 หายไปไม่มีร่องรอย แกก็ยิ่งไม่ไป กลัวจะพาแกไปอยู่ที่โลกใต้บาดาลพา ๒๓๙ คนไปสร้างเมืองใหม่อยู่ที่นั่น ยิ่งไง แกก็ไม่เล่นด้วย ครั้นจะไปเรือ หัวเข่าก็ไม่ดี เวลานี้ไปไหนมาไหนก็นั่งรถเข็น แล้วถ้าต้องมาฟังเขาอธิบายเรื่องการใช้เสื้อชูชีพเวลาเรือจม เหมือนที่เขาอธิบายให้เราฟังเมื่อกี้ แกคงทนฟังไม่ไหวเหมือนกัน”

เรโซคงลืมเรื่องครอบครัวคุณชอเสียสนิท แม้ชิดใกล้กับเขาถึงสองปี สัทบทิมก็ไม่เคยได้ยินเขาเล่าถึงลูกเมีย ‘เจ้าพ่อ’ ผู้นี้

เพิ่งเดี๋ยวนี้เองที่ตัวเขาเล่าเอง

“ฝ่ายลูกชายผมสามคน ก็มีคนเดียวที่อยู่บริษัทอสังหาริมทรัพย์ของผม...ส่วนอีกสองคนปลีกตัวไปทำกับบริษัทอื่น ซึ่งผมก็ไม่ว่าอะไร เพราะเขา

ต่างก็มีครอบครัวมีลูกแล้ว ก็อยากจะทำงานตามที่เขาเรียนมาแล้วเขาชอบ”
ผู้มีประสบการณ์ผ่านร้อนหนาวมาอย่างหนักพยักหน้าเหมือนไม่ว่ากัน
“คือเราเองก็ยึดหลักทำอะไรต้องทำแล้วมีความสุขเหมือนกัน ก็เลย
เข้าใจ...”

หากผู้พูดก็หนึ่งไปนิดหนึ่ง จึงกล่าวต่อ

“คือลูกชายสามคนก็ไม่มีใครชอบสิ่งที่ผมทำเลยซักคน...” ครั้นแล้วเขาก็
ก็ทั้งทำยัวเท่านั้น หันมาพยักหน้ากับเรโซเมื่อดูนาฬิกา

“พุ่มหนึ่งแล้ว...กินอะไรกันได้แล้ว” คุณซอซวนเชิญ “ผมมีก๊ากไทยรู้จัก
กันอยู่ที่ห้องอาหาร...อยากทานอะไรก็บอกมันได้...เอาอย่างเลิศยังงี้ก็ได้ มี
ทุกอย่าง...”

สีทับทิมก็หลงลืมไปเสียอีกจนได้ว่า มาคราวนี้มาอย่าง ‘วีไอพี’

“ว่าแต่ว่าคืนพรุ่งนี้จะมีงานรับรองประมาณว่ากล่าวดินเนอร์นะจะครับ
คุณเสีเอาชุดราตรีมาหรือเปล่า” เขาถามขณะเปิดประตูเข้าห้องนอนเพื่อผ่าน
ไปยังประตูสู่ทางเดินกลางลำเรือ

“เอามาค่ะ...”

ออกจากห้องแล้วเดินตามกันไปบนทางเดินที่มีห้องพักทั้งสองข้าง จน
ลู่อังลิฟต์พาขึ้นสู่ชั้น ๑๑ ที่มีห้องอาหารใหญ่ มีอาหารเตรียมพร้อมบริการ
สองเวลา คือ ๑๘.๐๐ น. กับ ๒๐.๓๐ น. โดยห้องอาหารส่วนใหญ่รับประ-
ทานได้ฟรี มีเพียงบางร้านเท่านั้นที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม

“ดี” อีกฝ่ายพยักหน้า

แต่ดูเหมือนนัยน์ตาเรโซจะเริ่มลอย ฟังทั้งคู่ได้ตอบกันเหมือนเสียงดัง
อยู่ไกลๆ เนื่องด้วยใจจดจ่ออยู่ที่ห้องกาสิโนที่เพียงแต่ก้าวลงเรือก็ประจันกับ
โต๊ะเกม

ห้องอาหารมีคนมานั่งตามโต๊ะต่างๆ เต็มจนเกือบแน่นไปทั้งห้อง พ่อครัว
ชาวไทยเดินออกมาต้อนรับคุณซอและคณะ โดยพาไปที่โต๊ะบนยกพื้นซึ่งเขา
จองไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ต่างก็ทักทายกันและกันอย่างคุ้นเคย

“เนื้อดีนะครับท่าน แต่ปลาไม่ค่อยดี” ก๊ากไทยแนะนำอย่างสนิทชิดเชื้อ

ดูเหมือนคุณซอจะรู้จักคนทั้งประเทศก็ว่าได้

“ถ้าฉันก็เอาเนื้อ เอาอย่างที่มี แล้วก็อย่างที่ว่าดีว่าอร่อยดีกว่า ดีกว่า เลือกลงจากเมนู...ดีไหมคุณสิ”

“ช่วยสั่งให้สิด้วยก็ดีค่ะ คือสิไม่ค่อยทราบว่าเป็นอาหารที่เป็นยังไง”

“คนแน่นมากเกินไปก็จะต้องรีบทำครับ คงไม่อร่อยเท่าไรหรอกเป็นธรรมดา” ผู้บริการแบ่งรับแบ่งส่งอยู่เหมือนกัน ขณะที่คุณซอกวาดตาดูผู้คนที่เต็มแน่นทุกโต๊ะ จึงเห็นได้ชัดว่าคุณในห้องครัวกำลังทำงานหนัก “แต่ผมจะพยายามเอาอย่างอร่อยที่สุดมาให้”

ว่าแล้วเขาก็หายเข้าไปทางห้องด้านหลัง มีพนักงานอีกคนเดินรินไวน์แดงใส่ลงในแก้วทรงสูงให้ทั้งสาม

โกบีพาเล่นไปนั่งลงที่โต๊ะข้างๆ แต่ต่ำลงไปจากยกพื้น อยู่ริมทางเดิน จึงยังคงว่าง

สักพักหนึ่งเนื้อสันในย่างราดน้ำเกรวี่เข้มข้นคุณภาพดี กินกับแครอทและมันฝรั่งก็มาวางลงตรงหน้า แต่ก่อนกินคุณซอเชิญชวนกระแทบแก้วดังกิริกๆ

“ขอให้เจ้าภาพจงเจริญ ดีไหมครับ”

เขาก็มีอารมณ์ขันเหมือนกัน สักพักก็มึนในใจ

แต่เรโซมีสีหน้าไม่สนุก ด้วยว่าจะรีบไปห้องกาสิโน

มาด้วยกันสามคน เมื่อคนหนึ่งไม่ค่อยพูดจา ทั้งๆ เป็นตัวหลัก อีกสองคนก็เลยสนุกน้อยลงไป

* * *

คุณซอจ่ายเงินซื้อซีพีให้อีกสองหมื่น เรโซก็รีบจำหายไปทางโต๊ะบาคาร์รา มีโกบีตามไปดูแล ปล่อยเล่นไว้กับทั้งคู่

“คุณสิจะไปที่ห้องชายของชั้น ๕ ก็ได้นะฮะ มีของขายหลายอย่างเหมือนกัน เท่าที่ผมดูจากโบรชัวร์” เจ้าภาพเชิญชวนด้วยเกรงอีกฝ่ายจะเหงา “หรือจะไปดูระบำที่ท้ายเรือก็ได้ ท้ายเรือเลยห้องกาสิโนไปนั้นมีเปียเตอร์ด้วย ถ้าอยากเข้าสปา เข้าห้องนวดก็ไปหัวเรือ แต่คงต้องจองล่วงหน้านิดหน่อย”

“ลองไปดูระบำก็ได้ค่ะ เผื่อดี”

คุณซอกก็เลยนำหล่อนไปอย่างรู้ลู่ทาง จนพบโรงละครขนาดย่อม ม่านเวทีสีแดงที่ยังว่างคน ครั้นแล้วจึงชวนกันนั่งลงบนเก้าอี้แถวริมด้านหลัง รอคอยการแสดงที่จะเริ่มตอนสองทุ่มสี่สิบห้านาที

“พี่เล่น ถ้าอยากดูก็มาดู ถ้าไม่อยากก็เดินดูอะไรๆ ตามใจนะ”

ผู้คุ้มกันพยักหน้า ครั้นแล้วจึงบอก

“เดินๆ อยู่แถวนี้แหละ”

เรือใหญ่โตสูงถึงสิบเอ็ดชั้น มีทั้งลิฟต์ ทั้งบันไดเลื่อนเหมือนโรงแรมห้าดาว อยากไปตรงไหนดูอะไรก็ได้ มีให้ดูทุกชั้น มีเรือเล็กแชนนอยอยู่ด้านข้าง ๕ ลำ ค่ายกอีก ๒ ลำ แม้กระทั่งเจ็บบ่วย ก็มีหน่วยแพทย์อยู่ชั้น ๑ คอยบริการ แต่ละชั้นมีห้องหับเป็นห้องๆ เรียงกันไป บางห้องกว้างใหญ่ ตกแต่งหรูหรา บางห้องเป็นร้านค้าเก๋เกี้ยวๆ

เท่าที่สีทับทิมขึ้นลงบันไดเลื่อนและลิฟต์ตั้งแต่ป้ายสามโมงครึ่งภายหลังหลุดจากแถวผู้โดยสารซึ่งมีการตรวจละเอียดผ่านเครื่องเอกซเรย์ ไม่ผิดกับเดินทางโดยเครื่องบิน ก็ยังตาลายไม่หายเมื่อตามคุณซอกและเรโซขึ้นเรือแล้วพากันไปนั่งที่บาร์ สั่งเครื่องดื่มมาจิบแล้วคุยกันไปพลาง เนื่องจากจำห้องที่ผ่านๆ มาไม่ได้

รู้แต่เพียงว่า มีห้องกาสิโนโอ้อ่าปรากฏอยู่ตรงหน้าเชิงเชิญชวนให้เล่นเป็นอันดับแรกทันทีที่เท่าสัมผัสพื้นเรือ

พี่เล่นยังแอบกระซิบกับหล่อนเลยว่า

“นี่เห็นไหม เคยสังเกตใหม่ว่าบ่อนทุกแห่งทั้งบนบกในเรือจะหาทางตั้งลูกคำทุกยิบตา เขาจะเอาห้องกาสิโนมาดักหน้าไว้ทุกที”

สีทับทิมเห็นด้วยกับพี่ชายทันที

ดูระบำซึ่งแสดงโดยหญิงสาวชาวตะวันตกได้ไม่เท่าไร ต่างคนต่างก็ไม่คิดจะนั่งต่อ จึงขยับตัว หันไปมองหน้าพร้อมกัน

“มันก็ซ้ำๆ แบบนี้แหละคุณ”

“ค่ะ...เดินแบบนี้เคยดูจนเบื่อแล้ว”

ดังนั้น จึงลุกจากเก้าอี้เดินออกมาถึงข้างนอก แต่ไม่เห็นลูกผู้พี่ คุณขอจึงชวน

“มีห้องสมุดอยู่ชั้นบน มีที่นั่งสบาย ไปนั่งไหมคะ บนนั้นมองลงมาก็เห็นพวกที่เขามาร้องเพลงกันบนเวทีข้างล่าง หรือจะเลยเข้าไปดูเครื่องประดับที่ห้องขายของถัดไปได้” อีกฝ่ายคอยพูดจาเมื่อสังเกตเห็นอาการเนิบเนื่อยของหล่อน ผิดวิสัยหญิงสาวผู้เพิ่งได้สัมผัสสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยพบมาก่อน

“ก็ได้ค่ะ” หล่อนไม่ทัดทาน

ดังนั้นเขาจึงพาหล่อนเข้าไปในห้องสินค้าที่มีเครื่องประดับพวก ‘คอสตุม’ แต่เป็น ‘แบรนด์เนม’ ยอดนิยม ล้วนแล้วงดงามมีระดับ สีทับทิมจึงเดินชมตามตู้กระจกอย่างเห็นว่าบางชิ้นต้องตาถูกใจ แต่หล่อนคงไม่ใช่บัตรแข็งใบนี้ที่มีเงินจากบัตรเครดิตของเขา เนื่องด้วยก่อนเดินทาง สีทับทิมก็แลกเงินสิงคโปร์มาด้วยเพียงพอใช้จ่ายโดยขอยืมจากบุษรี

‘แล้วจะตรวจบัญชีใช้ทีหลัง’

หากก็นึกในใจ...ไม่แน่...ถ้าวันใดความสัมพันธ์กับเรโซชาติสะบั้น หล่อนก็สามารถยุบตัวลงได้ไม่ยาก ที่ง่ายที่สุดก็คือกลับมาทำบัญชีให้พี่สาว หรือมิฉะนั้นก็เปลี่ยนอาชีพเป็นแม่ค้าขายปลาเค็มแทนพ่อ หรือขายพริกหอมกระเทียมแทนแม่ ก็สุดแต่จะได้งานประเภทใด

คงไม่เกี่ยวกับบ่อนการพนันนั้นแน่นอน

เมื่อเดินมาหยุดอยู่ที่ตู้กระจกที่มีต่างหูหลายคู่วางเรียง ล้วนแล้วงดงามทั้งแบบและสี จึงชี้บอกคนขายให้หยิบออกมาชม

“ลองใส่ดูซิ ผมก็ว่าสวยนะ สีฟ้าคุณใส่แล้วคงพอเหมาะ”

สีทับทิมจึงดึงแป้นที่ประกบกับก้านต่างหูเพชรซีกเม็ดเล็กแล้วถอดออกเสียบก้านต่างหูคริสตัลสีฟ้าเข้าไปแทนแล้วกดก้านพับให้แน่นเข้าไป พลางหันไปทางคุณขอ ขอให้เขาช่วยดู

“ดีไหมคะ รับกับสีไหม” ครั้นแล้วจึงส่งกระจกที่คนขายเลื่อนมาให้

“ดีมากเลย” บุรุษสูงวัยมองต่างหูกลางพักหน้าขณะเพ่งพิศ

ถ้อยคำของนางสุหร่าย แม่ของเธอเคยเปรยกับใครๆ